

# РЕШЕНИЕ

№ 364

гр. София, 06.01.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21  
състав,** в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Елена Попова**

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9841** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. А., гражданин на П., [дата на раждане], чрез адвокат Н. И.-САК, срещу отказ за издаване на виза тип С от 13.08.2024г. на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., ИР П..

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания отказ, като твърди, че не е посочено правното основание за отказа, както и че отбелязаното основание в оспорвания акт-„домакинът по визата се намира извън страната, считано от 22.11.2023г.“ не отговаря на действителното положение. По същество моли отказът да бъде отменен като бъде постановено връщане на преписката за ново разглеждане с указания за издаване на виза тип С.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., ИР П., чрез процесуалния си представител, в представена по делото писмена защита оспорва жалбата, като излага доводи за законосъобразност на оспорвания отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено. Твърди, че има отрицателно становище от дирекция „К. отношения“ и ДАНС и посочва, че в случая не става въпрос да право на чуждите граждани, а само за правна възможност.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и

правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 16.07.2024 г. (л. 23) жалбоподателят Д. А., гражданин на П., е подал до Посолството на Република България в И., ИР П., искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип С. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е женен за българската гражданка А. М., като е посочил цел на пребиваване- посещение на семейство и приятели. Като канещо лице в България е посочил Р. М. П. с посочен нейн телефонен номер и адрес в [населено място], област В..

Към заявлението са приложени: покана-декларация с нотариална заверка от 17.04.2024г. от Р. М. П. с адрес [населено място], [община], област В. и телефонен номер, като е посочено, че чужденецът ще се придружава от съпругата А. М. М., гражданин на Република България и гостите ще бъдат приети в [населено място], [улица]. Приложени са също и копие от паспорт, сертификат за семейно положение, самолетни билети.

В хода на административното производство е получено писмо от ДАНС за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, тъй като при извършена проверка е установено, че домакинът по визата не се намира на територията на страната от 27.11.2023г. и не е установена връзка с нея.

На 13.08.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип С от 13.08.2024г. на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., ИР П. с посочване, че домакинът по визата се намира извън страната, считано от 22.11.2023г.“

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в

автоматизирани национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган- завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в И., ИР П., видно от приложените към преписката Заповед №10/15.04.2024г. на Посланика на Република България в И., ИР П.. Завеждащият консулската служба в Генералното консулство на Република България в И., ИР П., Р. Р. е определен да взима самостоятелни решения за отказ по заявления за издаване на визи. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма, но не съдържа конкретни правни и фактически основания, поради което същият е немотивиран и не отговаря на изискванията на чл.59 ал.2 АПК. Липсва посочване на правната норма като основание за отказа, а отделно от това лаконичното посочване „домакинът по визата се намира извън страната, считано от 22.11.2023г.“ не позволява преценка въз основа на кое основание е постановен оспорвания отказ.

Дори и да се приеме, че така постановеният отказ е мотивиран, то в изпратената административна преписка липсват доказателства, че Р. М. П. като домакин, се намира извън страната, считано от посочената дата-22.11.2023г., както и че е направен опит да са установи контакт с нея-не са приложени справки за задгранични пътувания на Р. М. П. към посочената дата, не е съставен протокол, удостоверяващ опит за контакт с посочения от нея телефонен номер в поканата, респ. в заявлението на чужденеца. По делото действително е приложено изискано писмо от ДАНС, което е доказателство за проведената съгласувателна процедура при постановяване на оспорвания акт, но то е немотивирано, като не става ясно дали и как е установено, че към датата 22.11.2023г Р. М. М., като домакин, е била извън страната и дали не е допусната грешка при проверката, като е установено, че сестра и –А. М. М. на посочената дата е била зад граница, каквито са и твърденията и представените доказателства в съдебно заседание от страна на процесуалния представител на жалбоподателя.

Административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно

право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания, нито е посочена правната норма. Липсата на мотиви е съществено нарушение на изискванията за законосъобразност, мотивите съдържат обосноваването на акта, съображенията, от които се е ръководил органът при издаването му. Те представляват обяснението на съответния орган за конкретното му волеизявление, изразяват становището му по въпроса, който се решава със съответния административен акт.

Съдът подкрепя изложеното от жалбоподателя твърдение, че липсата на съответната аргументация от страна на административния орган е основание за незаконосъобразност на обжалвания акт. По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния орган при Посолството на Р. България в И., ИР П., за произнасяне по заявление за издаване на виза от 16.07.2024 г. от жалбоподателя Д. А., гражданин на П., след изпълнение на указанията по тълкуването и приложението на закона, дадени с настоящото решение. Компетентното длъжностно лице следва да анализира представените от кандидата документи, да извърши предвидените съгласувателни процедури, с цел установяване дали са предпоставките за издаване на виза и при необходимост да изиска допълнителни документи, след което да се произнесе със съответен акт в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

Предвид изхода на спора, в случая разноси следва да се присъдят в полза на жалбоподателя, но същият не е направил искане за разноси, поради и което не се дължи нарочно произнасяне от страна на съда.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 21-ви състав

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А., гражданин на П., [дата на раждане], отказ за издаване на виза тип С от 13.08.2024г. на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., ИР П..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган - завеждащ Консулска служба в Посолството на Р. България в И., ИР П., за произнасяне по заявление за издаване на виза от 16.07.2024 г. от жалбоподателя Д. А., гражданин на П., след изпълнение на указанията по тълкуване и приложение на закона, дадени с настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: